

καιρόν; Ἀκόμη καὶ ὁ τὴν γωνίαν ἄρτοποιός, ὅστις πάντοτε ἄφινε τελευταῖος τὸ ἔργον, ἀνεγίνωσκεν ἐφημερίδα, ὡς νὰ ἐσκέπτετο διὰ τὴν πώλησιν εἶχε τελειώσει διὰ ἐκείνην τὴν ἡμέραν. Αἴφνης, σφοδρὸς ἄνεμος σείσας τὰς θύρας καὶ τὰ παράθυρα τὸν ἔκαμε νὰ σηκώσῃ τὴν κεφαλὴν καὶ τότε παρετήρησε μικρὸν προσωποῦν ἐστηριγμένον ἐπὶ τῶν δέλων τῆς θύρας τῆς εἰσόδου. Τοῦτο ἦτο παιδίον νεώτατον ἀκόμη, ἀλλ' ὠχρότατον καὶ πολὺ λυπημένον· οἱ ζωηροὶ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἐδείκνυον διὰ ὑπὸ τὰ κατάδροχα βλέφαρα τοῦ ἐκρύπτετο ψυχὴ νοήμων καὶ ἐνεργητικῆ. Πρὸ πόσης ὥρας εὐρίσκειτο ἐκεῖ, οὐδεὶς ἤξευρε, διότι πάντοτε εἰς τὰς μεγάλας πόλεις βλέπει τις μικρὰ, ταλαίπωρα πλάσματα, νὰ στέκωνται ἡμέρας ὀλοκλήρους καὶ κάποτε καὶ τὰς νύκτας πλησίον τῶν ἄρτοποιαίων. οἱ δὲ ἄρτοποιοὶ δὲν ν' ἀνησυχῶν πάντοτε περὶ αὐτῶν. Ὁ ἄρτοποιός λοιπὸν κύριος Μαρκέτος ἐπανήρχισε τὴν ἀνάγνωσίν του, μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ἐσκέφθη διὰ ἦτο πλέον καιρὸς νὰ κλείσῃ τὸ μαγαζίνον του καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν οἰκίαν του. Ἰδὼν δὲ τὸ παιδίον ἀκόμη εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν ἐξεπλάγη, καὶ τὸ ἀνεγνώρισεν ὡς ἐν μικρὸν παιδίον, εἰς τὸ ὅποιον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἔδιδε τεμάχιον ἄρτου. Δὲν ἔκαμνε πάντοτε τοῦτο, διότι δὲν ἤθελε νὰ ἐνθαρρύνῃ τὴν ὀνηρίαν, ἀλλ' ὑπῆρχε τι συμπαθητικὸν ἐπὶ τοῦ παιδίου, τὸ ὅποιον τὸν συνεκίνησε καὶ πρὸ πάντων διότι πρὸ ὀλίγου καιροῦ εἶχε χάσει τὸν ἀγαπητόν του μικρὸν Βερτράνδον, ὅστις εἶχε σχεδὸν τὴν ἰδίαν ἡλικίαν. Τὸ ἐσπέρας τοῦτο αἶσθημα λυπηρότερον ἀκόμη τὸν παρεκίνησε νὰ δώσῃ εἰς τὸ τρέμον ἐκ τοῦ ψυχῆ παιδίον λευκὸν νωπὸν ἄρτον, λέγων συγχρόνως εἰς αὐτὸ φιλοσόφως. — «Πᾶρέ το μικρὸ μου καὶ ἐπίστρεψε γρήγορα εἰς τὴν οἰκίαν σου.»

Τὸ παιδίον ἐχαίρετῃσεν εὐσεβάστως καὶ ἀπεμακρύνθη σιωπηλῶς, ἐνῶ ὁ εὐεργέτης του ἔκλειε τὸ μαγαζίνον του καὶ ἀνεχώρει εἰς τὴν οἰκίαν του.

Ὁ κύριος Μαρκέτος ἦτον ἀληθὴς Χριστιανός, καὶ περιπατῶν διελογίζετο τοὺς λόγους τούτους τοῦ Κυρίου, «Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες διότι θέλουσιν ἐλεηθῆναι.» Φθάσας δὲ οὕτω πρὸ τῆς θύρας τοῦ ἔκρουσε, κατόπιν στραφεὶς εἶδε μετὰ μεγάλης ἐκπλήξεως τὸν μικρὸν ἐπαίτην ὀπισθέν του. (Ὁ πληρεὶς ἐμπιστοσύνης ὀφθαλμοὶ τοῦ παιδὸς, προσηλωμένοι ἐπὶ τῶν ἰδικῶν του, τὸν ἔκαμαν νὰ κρατήσῃ τὴν ἐπίπληξιν, ἣτις ἦτον ἐτοίμη νὰ τοῦ ἐκφύγῃ, καὶ ἠρκέσθη νὰ τοῦ εἴπῃ μόνον.

«Τὶ θέλεις ἀκόμη, παιδί μου;»

«Ἦθελα νὰ ἴδω ποῦ κατοικεῖτε.»

«Καὶ διατί!»

«Διότι ἐσυλλογιζόμην διὰ εἴσθε ἴσως «ὁ πατήρ μας.» Μήπως εἴσθε κύριε;» (Ἀκολουθεῖ.)

Η ΧΑΪΔΗ.

Κατ' ἐπιτομὴν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.

(συνέχεια· ἴδε προηγ. φύλλον)

Τὴν ἐπαύριον ὁ λαμπρὸς ἥλιος ἐπρόβαλλε πάλιν ὀπισθεν τοῦ ὄρους, καὶ πάλιν ἡ Χαΐδη ἐσυνάδευσε τὸν βοσκὸν μὲ τὰς γίδας του εἰς τὰς νομάς. Πολλὰ ἡμέρα, ἐπέρασαν τοιοιτοτρόπως, καὶ τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ζωῆς ὠφέλησε τόσον τὴν μικρὰν Χαΐδην, ὥστε ἐμαύρισε καὶ ἐνδυνάμωσε καὶ οὐδέποτε χιθάνθη πόνον ἢ ἀδιαθεσίαν, ἀλλ' ἦτο πλέον χαρούμενη ὡς τὰ πουλάκια εἰς τὰ πράσινα κλαδιὰ τοῦ δάσους.

Ἀφοῦ οὕτω ἦλθε τὸ φθινόπωρον, ὁ ἄνεμος ἐφύσα πολὺ δυνατώτερα, καὶ ἐνίστε ὁ πάππος ἔλεγε, «Σήμερον, Χαΐδην, πρέπει νὰ μείνῃς εἰς τὸ σπίτι. Ὁ ἄνεμος ἐκεῖ πάνω θὰ σὲ πάρῃ σὰν πτερόν νὰ σὲ σφενδονίσῃ ἀπὸ τοὺς κρημνοὺς.»

Ὅταν ἐμάνθανεν ὁ Πέτρος διὰ τὴν Χαΐδην δὲν θὰ τὸν συνοδεύσῃ, ἐσούφρωνε τὸ πρόσωπόν του, διότι προέβλεπε πολλὰ δυσάρεστα πράγματα· πρῶτον τὴν μοναξίαν ἐκεῖ ἐπάνω, διότι εἶχε συνειθίσει πλέον μὲ τὴν Χαΐδην καθημέραν, ἔπειτα τὴν καλὸν γέωμα, τὸ ὅποιον τοῦ ἔδιδεν ἡ μικρὰ καὶ τὸ ὅποιον βέβαια θὰ ἔπαυε πλέον· προσέτι ἐσυλλογίσθη διὰ θὰ ἐδυσκολεύετο μὲ τὰς γίδας, διότι καὶ αὐταὶ εἶχον μάθει μὲ τὴν Χαΐδην καὶ τὴν ἠκολούθουν καλλίτερα παρὰ τὸν Πέτρον.

Ὅσον διὰ τὴν Χαΐδην δὲν τὴν ἐμελλε καὶ τόσον ἀνέμενε εἰς τὴν οἰκίαν. Ἦτο εὐχαριστημένη παντοῦ ὄψεαι καὶ ἀνῆτο, — παντοῦ διεσκέδαζε. Καὶ ὅταν ἔμενε μὲ τὸν πάππον τῆς ἐμάνθανε τόσα νέα καὶ περιέργα πράγματα καὶ εὐχαριστεῖτο τόσον πολὺ νὰ τὸν βλέπῃ ἔργαζόμενον, ὥστε οὐδέποτε ἐθαρόνετο. Ἡ μεγαλειτέρα δὲ εὐχαριστήσις τῆς ἦτο τὰς ἡμέρας ὅπου ἐφύσα σφοδρότατα ὁ ἄνεμος νὰ ἀκούῃ τὸ τρίξιμον καὶ τὸν ἀναστεναγμὸν καὶ τὸ ψιθύρισμα τῶν μεγάλων πευκῶν, ὅπισθεν τῆς καλύβης, Ἄδικάπως ἔτρεχεν ἔξω νὰ ἀκούσῃ τοὺς βαιεῖς καὶ μυστηριώδεις ἤχους, οἱ ὅποιοι ἐξήρχοντο ἀπὸ τοὺς ὑψηλοὺς κλάδους. Ἔστεκεν ὑποκάτω καὶ ἔβλεπε μὲ ἀπορίαν καὶ ἐνθουσιασμόν τὰς κορυφὰς τῶν δένδρων νὰ σείωνται, νὰ κύπτουν, καὶ νὰ κινουῦνται μὲ ὄρμην ἀπὸ τὸ ἐν μέρος εἰς τὸ ἄλλο.

Ἐπὶ τέλους ἐπῆλθε πολὺ ψῦχος. Ὁ Πέτρος ἐφύσα τὰ δάκτυλά του τώρα ὅταν ἤρχετο τὸ πρῶν νὰ παραλάβῃ τὰς γίδας τοῦ πάππου, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἔπαυσε τέλος νὰ ἐρχεται, διότι μίαν νύκτα ἐχιόνισε, καὶ τὸ πρῶν τὸ ὄρος ἦτο κατάλευκον — οὕτε ἐφαίνετο ποὺ φύλλον πράσινον. Ἡ Χαΐδη κατενθουσιασμένη ἔτρεχεν ἀπὸ τὸ ἐν παράθυρον εἰς τὸ ἄλλο, διὰ νὰ ἴδῃ ἕως ποῦ ἔφθανε τὸ χιόνι, διότι ἐξηκολούθει νὰ χιονίζῃ πυκνὰ, ἐωσοῦ ἔφθασε μέχρι τῶν παραθύρων καὶ τὰ ἐσκέπασε, ὥστε δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τὰ ἀνοίξουν ἀπὸ μέσα.

(ἀκολουθεῖ.)